

газимъ сами рѣкѣтъ; а ако видимъ колко тѣя пѣтица сѣ пълны съ водѣ, ный можемъ да смы увѣрени чѣ ливадата е подѣ рѣкѣтъ. Ный не познавамеы другитѣ проходы. Треба, слѣдователно, да чакамы да сѣ распрѣсене тази мѣгла, а това не може да трае повече отѣ единѣ или два часа. Когато ще видимъ по ясно, ный ще потрѣсимъ нѣкоѣхъ кѣщѣ, пѣрвѣтъ, която бы сѣ представила на край корѣтъ; но сега ный не можемъ да излѣземъ отѣ тука; тамѣ има единѣ трапѣ, едно блато, и не знамъ що друго предѣ насѣ; а назадѣ, азѣ не мога да кажа като какво може да има, защото не разбирамъ вече отѣ коѣхъ странѣхъ смы дошли на това мѣсто.

VIII.

ПОДѣ ГОЛѣМЫТѣ ДѣБОВЕ.

— Е, Германе, треба да имамы търпѣнѣе, казѣ Марѣйка. Ный не смы много злѣ на тѣзи малкѣ рѣтлинѣ. Дѣждѣтъ не може да пробѣ шумѣтъ на тѣя дебелы дѣбове, и ный можемъ да запалимъ огнѣ, защото азѣ усѣщамѣ чѣ има тука стары пѣньове, които не висѣтъ отѣ никадѣ, и които сѣ доста сухи за да пламнатѣ. Имате ли огнѣ, Германе? Вый пусяхте преди малко.